

8.

Reggeli meglepetések

Rosszul alszom. Kurva rosszul. Folyamatosan szeretnék felébredni, és sok kérdést feltenni. Arra már nem emlékszem, hogy mit és kinek, de hogy fontos, arra igen. Hajnal felé lesz jobb egy kicsit, amikor kellemesen zsongító melegség vesz körbe, megnyugtat, elűzi a zavaros gondolatokat, amelyek át- meg átszövik az álmaimat. Napfény cirógat, tegnap is elfelejtettem behúzni a függönyöket, de nem bánom, szeretem ezeket a lusta percek az ébresztőóra illúzióromboló hangja előtt.

Nagyot nyújtóznék reggeli szokásom szerint, de ekkor felfedezem, hogy jelen pillanatban három karral rendelkezem. A kezdeti értetlen döbbenet után jön a felismerés, hogy a mellkasom előtt pihenő karcsú kéz nem hozzám tartozik. Aztán bevillan az éjszaka, az alkalmi hálótárs, akit szívesen rendszeresítenék, főleg, ha ilyen kellemes az ébredés mellette hétköznapi is. Vagyis gyakorlatilag alatta. Mert rajtam fekszik, karját átvetve a hátamhoz simul, tarkómra szuszog, combjaim között a combja, és... Egy pillanat alatt pattan fel a szemem. Nem szeretném látni az arcomat, bőven elég, ha sejtem, milyen képet vághatok. Tuti, hogy nagy nézettségű, agyon kommentált fotó lenne, ha merészném feltenni a világhálóra szabad prédaként. De nem merészelem. Kezdeti riadalmam dacára mégsem mozdulok, kiélvezem a pillanatot. Már csak egy szál cigaretta hiányzik, hogy teljes legyen a gyönyörűségem, de a múltkori hamuban fetregésem után elhatároztam, hogy ágyban többet soha nem gyújtok rá. Örülhetek, hogy csak hamuban hemperegtem, és nem lángokban. Lemondok hát a cigiről, és ellazulok az ölelésben. Barátkozom az érzéssel, hogy most nem én, hanem engem ölelnek. Nem kellemetlen, sőt, határozottan tetszik, de ezt soha és senkinek nem fogom bevallani. Legfőképpen nem a kar, a comb és a fenekemnek feszülő reggeli merevedés tulajdonosának nem. Még a végén vérszemet kap, pedig így is elég nagy szarban vagyok. Perelhetek a lányomért, aki nem a lányom, de akkor is az marad, ha ezt egyetlen bíró sem ismeri el. Kesereghetek az anyámért, aki nem akar az anyám lenni, pedig én így is szeretem. Akarok egy pasast, aki éppen nőszülni készül, ha jól értettem félálomban, és akiről szépen apránként kiderül, hogy nem is az a szolid kis uke, akinek hittem. Mindenesetre egy-két dolgot sürgősen tisztáznom kell vele, mielőtt késő lesz. Bár szerintem nekem már most késő. És ezek csak a magánéleti problémáim, a munkahelyieket még sorra sem vettem, White bírót például vagy a meglépett ügyfeleket, akivel jövő héten el kellene számolnom, de halványlila gőzöm sincs, merre lehet. Most pedig a fenekemet is fedezhetem. Igyekszem túlnőni a problémákon. Vagyis túllépni. Nődögélni a problémák közül az egyik nődögél a farpofáim között.

A lajstrom után most már teljesen éber vagyok, biztos, hogy nem fogok visszaaludni. Likvidálom az ébresztést, mielőtt az likvidálná Sisi álmát, csak aludjon nyugodtan, neki sem voltak könnyű napjai, és valószínűleg az elkövetkezők sem lesznek azok. Óvatosan próbálok meg kicsusszanni a karjai közül, de ragaszkodónak bizonyul, halkan motyog valamit, és szorosabban ölel. Mit tagadjam, meghatódom egy kicsit, de mennem kell. Néhány további próbálkozás után rájövök, hogy simogatásra hajlandó pozíciót váltani. Lesimogatom magamról. Aztán azt veszem észre, hogy már nincs rajtam, de még mindig jólesik érinteni álommeleg bőrét. Erőszakkal szakítom ki magam mellőle az ágyból, és csak reménykedem abban, hogy nem ez az utolsó alkalom, hogy így látom. Az elmaradt nyújtózkodást szorgalmasan pótolva indulok a fürdőbe a szokásos reggeli rituálé lebonyolítására.

Sisi meg sem moccan a szöszmötölésemre, pedig nem sikerül zajtalanul tevékenykednem. Elszoktam attól, hogy alkalmazkodjam másokhoz, mindenesetre most újból próbálkozom. A szobából kilépve elrebegek mindennapos imámat az elektronika, illetve a programozható dolgok atyjának, és megdicsérem magamat, hogy még a bárba távozásom előtt pótoltam a reggeli kávéhoz szükséges, kifogyóban lévő alapanyagokat a gépben. Mielőtt azonban ledönteném a frissen darált kávébabból főzött méregerős koffeinbombát, összeszededgetem a szétszórta ruhákat, és lábujjhegyen visszaosonok a hálóba velük. Igyekszem a Sisihez tartozó darabokat olyan kis csinos kupacba rendezni, mint amilyet ő épített a hétvégén, de nem vagyok elégedett az eredménnyel. A kávéval igen. Fenséges, mennyei, a reggel fénypontja, két csészével is kárpótolom magam előre a mai nap megpróbáltatásaiért. Egy fecnire

firkantom a telefonszámomat, és az asztalon hagyom, rajta a lakás pótkulcsival, pont ott, ahol Sisi hagyta a múltkor a sajátját. Akkor esik le, hogy bizony most én nem tudom az övét, most rajta múlik, hogy keresni fog-e egyáltalán. Nem örülök a felismerésnek, mert ritka szar érzés. Gondolatban bocsánatot kérek az összes férfitől és nőtől, legfőképpen Sisitől, akit hasonló helyzetbe hoztam. Éppen a zakómért nyúlok, amikor halk huppanást hallok a hálóból, és szinte ugyanabban a pillanatban egy rettenetesen kócos Sisi robban ki, a paplant félig maga köré csavarva, félig maga után húzva. Amikor meglát, lefékez.

- Ha ennyire sietős, figyelmeztetek, hogy a használatban lévő fürdő az ellenkező irányban van – villantom rá lehengerlőnek szánt vigyoromat.

- Nem oda igyekszem – markolássza alkalmi toalettjét egy zavart mosoly kíséretében. - Nem hallottam az ébresztődet.

- Nem szólt – informálok. - Hamarabb keltem, kikapcsoltam, gondoltam, rád fér még egy kis alvás. - Befejezem az előbb elkezdett mozdulatot, magamra kapom a zakóm, de elhatározom, hogy nem hagyom itt rögtön, töltök vele egy kis időt. Az irodában nem hiszem, hogy bárkinek hiányozni fogok, örülnek, ha nem látják a képemet, majd a csúcsforgalomra fogom a késésemet. - Kávét?

- Kérek – dűnnyögi még álmosan, és peckesen követ a konyhába. Másodpercek kérdése, és megkapja a gyorsítót, úgy nézem, rá is fér, mert a kezdeti sprint után ugyancsak lelassult. Várom, amíg csendben elkortyolja, és hatni kezd. Szokás szerint belefeledkezem a nézésébe. Fizikai fájdalom ilyen messziről csodálni, főleg hogy tudom, a paplan alatt csak a csupasz bőre van.

- Kérsz még? - érdeklődöm, amikor észreveszem, hogy az üres csészét szorongatja görcsösen.

- Köszönöm, nem – hárítja a kínálást. Meglepődve tapasztalom, hogy percről percre nő benne valami megmagyarázhatatlan feszültség. Olyan érzésem van, mintha valami fontosat és felettébb kellemetlent akarna közölni. Félek, hogy azt a témát akarja most is szóba hozni, amivel éjszaka már próbálkozott, hogy elmondja, és amitől most a gyomrom mozgásba lendül, hogy visszapréselje a kávét.

- Valamit akarsz mondani, igaz? Ki vele! – könnyítem meg a dolgát. Annyira azért nem, hogy tudassam vele, ha csukva is volt a szemem, bizonyos információk eljutottak hozzám már éjszaka. Nem azért nem teszem, mert a kínlódását akarom látni, hanem azért, mert képtelen vagyok rá. Élvezni akartam a társaságát, magammal akartam vinni álmos arcát, finom illatát, bohókás mozdulatait, helyette valószínűleg mázsás súlyt raknak rám a szavai. Már nyitnám a szám, hogy mégsem akarom hallani, de elkésem vele.

- Van valakim – nyögi ki, és rendületlenül az üres poharat fixírozza -, egy nő. - A méregerős fekete reggel kellemesnek talált íze keserűen kúszik vissza a torkomba. Nem akarom, de mosoly vonaglik a számon. Az is keserű. Félnéken néz rám, egy kicsit értetlenül, mint aki nem erre számított. - Nem lepődtem meg.

- Tegnap még eljutott a tudatomig a nősülés szó, csak nem bírtam rá reagálni – magyarázom higgadságomat. - Elveszed?

- Ha igent mond, akkor el. Megígértem az apámnak.

- Mindent megteszel neki? - faggatom tovább, bár tisztában vagyok azzal, hogy ez a kérdés nem volt túl sportszerű.

- Te is tudod, hogy nem – villant rám egy megbántott pillantást.

- Akkor ez is az egyik kompromisszumaid egyike?

- Az.

- A te életed, Sisi – állok fel hirtelen. Szeretném megrázni, szeretném felpofozni, hogy ébredjen fel, hogy nőjön fel, de nem teszem, nem tehetem. Egészen egyszerűen nincs hozzá jogom, hiszen ugyanazt csináltam végig, amit most ő készül tenni. Gyűlöltem magam érte, a megalkuvásokért, a hazugságokért, és azt hiszem, most őt is gyűlölöm egy kicsit. Önző módon akarom, hogy ugyanúgy fájjon neki, mint nekem, pedig a fürdőben borotválkozás közben fogadalmat tettem, hogy érett férfiként fogom kezelni ezt a problémát, ha szóba hozza. Úgy néz ki, hogy az érett férfi és David Bergson két nagyon távoli fogalom, és esély sincs, hogy valaha közelebb kerüljenek egymáshoz.

- David – szól utánam, majd amikor nem válaszolok, talpig paplanban botladozva követ a kabátomig.
- Mit szeretnél? - érdeklődöm szándékosan közönyösre merevített arccal,
- Ennyi? - toporog sápadtan, de nem sajnálom meg. A keserűségem nem hajlandó más érzést megtérni maga mellett.

- Mit akarsz még? Feljönni néha kefélni? Ezt akarod? - Összerándul és tovább sápad, én pedig kegyetlenül nyugodt hangon folytatom, miközben saját magamat sikerül fojtogatnom a sálammal, ahogy öltözködöm. - Te megdugod a nődet, én pedig dugjalak meg téged, ha rákivánsz egy farokra?

Nem felel, csak levegő után kapkod, szép arcán ráncok fodrozódnak, de ezeket most nem a gyönyör rajzolta rá, hanem valami más, valami fájdalmas. Elégedett lehetnék magammal, bántani akartam, sikerült, mégsem vagyok az. Ocsmány szavaim undorral töltenek el, már bánom valamennyit. Büntudattal és félelemmel nézem csupakóc haját, meggyötört vonásait, a paplant markoló kezeit. Nem tudom itt hagyni, így nem. Hányszor rángattam vissza, hogy ne lépjen ki az életemből, most pedig én magam rugdosom ki, pedig nem akarom, hogy eltűnjön. Rohadtul nem akarom.

- Sisi – suttogom, és felé lépek -, sajnálom, de ezt most ne folytassuk, jó? Majd máskor. Most minden szavammal csak tovább rontanék a helyzeten, pedig nem akarlak bántani.

Csendben bólint, ő is tesz egy tétova lépést, mozdulatától halkán surran a földön húzott ágynemű. Szeretném megérinteni, szeretném megölelni, de nem tudom, hogy a kegyetlen kifakadásom után akarja-e. És rohadtul félek, hogy annyi mindent elárulnék vele, amivel nem tud, vagy nem akar mit kezdeni.

- Én sajnálom, David... Szólnom kellett volna. Rögtön az elején – sóhajtja.

- Nem volt eleje. Csak megtörtént.

Megint bólint, egy kócos tincs az arcába hull, én pedig csak nézem mozdulatlanul, pedig olyan szívesen kisimítanám.

- A kulcsok az asztalon – nyúlok a kilincs után, de a szememet nem veszem le róla. Várakozóan figyel, nem szól, meg se moccan, csokiszeme már nem álmos, éberén követi minden rezdülésemet. - Tedd el, majd valamikor visszaadod. A telefonszámom is ott van... ha kell...

Finoman csukom be magam mögött az ajtót. Lassan, nagyon lassan, sokkal lassabban, mint ahogyan ő gondolja, így az egyre szűkülő résben még látom, ahogy leguggol, majd fenékre huppan, és fázósan beburkolózik a mélykék paplanba. Helyettem öleli, helyettem melegíti. Átfut rajtam, hogy visszalépek, de mégsem teszem meg. Időt adok neki és magamnak is. Álmomban sem gondoltam volna, hogy már most reggel újra szóba akarja hozni. Ha ezt tudom, dehogy maradok vele, inkább az éjszaka emlékével menekültem volna, hogy minél tovább odázzam az igazság pillanatát. Ehelyett még én dobtam fel neki a labdát. A liftre várakozva felidézem tegnapi szavait, és egészen biztos vagyok abban, hogy nem spontán kezdett bele élete történetébe, hanem előre megfontolt szándékkal készítette elő a terepet a végső vallomásra. Amibe én belealudtam. A kocsiban ülve elmerengek azon, mennyire reagáltam volna másképpen a hírre, ha a szenvedélyes szeretkezés után képes lettem volna feldolgozni az információt. Arra jutok, hogy valószínűleg nem ilyen higgadtan fogadtam volna, talán még ordítani sem lettem volna rest, pedig soha nem akadályoztak a kefézésben a hitvesi vagy élettársi kötelékek. Se más kötelékei, se a sajátjaim. Leghalványabb sejtésem sincs arról, hogy hány alkalmi edzőpartneremet várta otthon feleség, barátnő vagy éppen barát. És én is csaltam meg számtalanszor. Anát például... vagy Tedet... vagy Ricket... Csikorgó gumikkal kanyarodom ki a parkolóhelyemről, próbálom lerázni az utóbbi időben a legváratlanabb pillanatokban meglátogató önkritikámat, de befészkelem magát az anyósülésre, és velem tart.

A reggeli csúcsban lassan araszolunk. A körülményekhez képest kifejezetten nyugodt vagyok, csak néha nyomkodom a dudát, igazán barátságos ötpercenkénti átlag jön ki. Az anyázások között pedig „mi lett volna, ha” játékkal ütöm agyon az időt, ha már a szomszédos autó női vezetőjével nem tehetem ezt meg. Vezető? Tuti, hogy vette a jogsiját. De mindegy. Ha annak idején nem ragaszkodom annyira a távolságtartáshoz, és közel engedem Sisit, mit közel, be az ágyamba, vajon én lettem volna az a szerencsés, akire édesatyja váratlanul rányit azon a

csodás délelőttön? Bevállaltam volna egy ilyen többszörösen terhelt és titkolt kapcsolatot vele? Vagy ha elcsípem elutazása előtt, vajon megpróbáltam volna lebeszélni? És hagyta volna magát? Csupa hülye kérdés, tudom jól, de valahogy önkínzó módon jólesik arra a megállapításra jutnom, hogy bárhogya alakult volna a kapcsolatunk, mindegyik variáció tartogatott volna komoly buktatókat. Mielőtt tovább merengénék, ösztönösen taposok a fékre. Alig néhány milliméter választ el az előttem megtorpanó kocsis seggétől, a visszapillantó tükrökből pedig megerősítést kapok, hogy az én hátsó felem is megúsza a koccanást. Felül kell bírálnom a női vezetőkről alkotott nézeteimet, pontosabban a szőke női vezetőkről alkotott nézeteimet, mert akkora szőke kontya van a csajnak, mint a Tádzs Mahal. Jobban megnézve a formája is olyan. A mellettem lévő sorban araszolónak nem volt ilyen szerencséje. Gyakorlatilag begyúrta az orrát az előtte állóba. Elképzelhetetlen számomra, ilyen sebesség vagy inkább lassúság mellett hogyan volt képes centimétereket rövidíteni a kocsis hosszúságán. Aztán megkapom a választ. Apró, festett vörös hölgyemény pattan ki belőle, legalább tizenöt centis sarkokon tipeg a felé igyekvő tagbaszakadt pasashoz. Félúton találkoznak, hevesen és nem túl kedvesen integetnek egymásnak. Születő vigyorem szélesedik, amikor felfedezem, hogy a talpig feszes bőrből öltözött műnő arcán széles rúzscsík virít egészen a homlokáig, és még csak nem is sejti, hogy laza sminkjét milyen extravagáns módon sikerült feldobnia. Nem figyelhetem tovább a lélekűdítő pantomimot, a gázra lépek, és óvatosan araszolok tovább a kocsisorral. Az iroda mélygarázsában nem szállok ki rögtön. Már így is késésben vagyok, öt-tíz perccel nyugodtan megfejelhetem azt a fél órát, nem fogok hiányozni senkinek. Megszokott maszkomat illeszttem az arcomra, senki sem sejteti meg, mi dúl a lelkemben, milyen gondolatok cikáznak a fejemben. Már éppen nagy lélegzetet véve indulnék, amikor a mellettem lévő helyre egy számomra ismeretlen autó fordul, biztosan valami eltévedt ügyfél vagy ügynök vagy a jó ég tudja, kicsoda, aki az irodaház dolgozóinak fenntartott részbe keveredett. Megakad az ajtót nyitó mozdulat, csendben lapulok, azt latolgatva, tényleg nem látni-e be a sötétített üvegeken. Rohadtul nincs kedvem találkozni a pasassal, bájcsevegni vele meg még inkább nincs. Aztán az állam az ölemben köt ki. White bíró előzékenyen nyitja az ajtót az alig néhány hónapja felvett joggyakornokomnak. Aki fiú. Azt a rohadt életbe! Az én kocsimnak döntve le is smárolja a kölyköt, miközben a fenekét markolássza. Én meg csak mozizom, pedig legszívesebben feltépném az ajtót, és ordítva rohannék az irodámba, hogy magamra zárjam és kirekesszem ezt a kibebaszott világot. Legalább egy kicsit. Csak egy egészen kicsit.

Megkönnyebbülten sóhajtok, amikor végre elengedi a fiút. Igyekszem nem bámulni, mert tuti, hogy egy ennyi ideig tartó és ilyen mély nyelvis csóktól áll a farka. Baromira nem vagyok kíváncsi rá. Helyette a kölyköt figyelem, ahogy óvatos léptekkel távolodik. Beavatatlan szemnek semmi szokatlan nincs rajta, de én pontosan látom, hogy az éjszaka gyakorlatilag szétkefélték a seggét. Aztán, ha lehetséges, még jobban az ülésbe préselem magam, ugyanis kedvenc bíró a fiú távozása után szép lassan körbejárja a kocsimat. Az én kocsimat! Próbálok óvatosan lejjebb csúszni, egészen beleolvadni az ülésbe, része lenni a huzatnak. Behunyom a szemem, ne kelljen látnom, de valami kényszerít, hogy minden mozdulatát kövessem. Elfelejték levegőt venni, ahogy újból közelít hozzám. Ujjával simít végig az autón, amikor mellém ér, megérinti az ablakot, és... Nem hiszem el! Lehúzza a sliccét, benyúl, és megigazítja a farkát, ami egyáltalán nem nyugalmi állapotban tartózkodik a nadrágjában. Már kékülhet a fejem az oxigénhiánytól, óvatosan és legfőképpen csendben igyekszem levegőhöz jutni, de csak vinnyogva sikerül. A zakóm gallérjába harapok, hogy mérsékeljem a hangkibocsátást, és magamban zokogok. Fejem a csípője magasságában, így jól látom, túl jól látom, mit is művel. Helyesbítenem kell. Nem egyszerű farokigazításról van szó. Már hálás lennék az égnek, ha csak azt az egy mozdulatot csíptem volna meg, de nincs ilyen szerencsém. Semmilyen szerencsém nincs. Keze lassan fel és alá jár a szövet takarta púpon. Kiguvadt szemekkel nézem, és tovább zokogok, természetesen férfihoz illően most is magamban. Mégis kedvelhetnek ott fent az égiek, vagy legalább megszánnak, mert egy másik kocsis közeledő hangját hallom, és nem csak én. Menekülésszerűen távozik a saját autójába, de még nem merek mozdulni a kényelmetlen helyzetből, pedig minden tagom zsibbad. Az agyam is. Nem vagyok hajlandó gondolkodni, nem vagyok hajlandó belegondolni, hogy mit is jelenthet az, amit láttam. Inkább tovább zsibbadok. Valószínűleg percekig. Valahogy nem tudok szabadulni attól a megérzéstől, hogy éppen befejezi

azt, amit elkezdett. És rám gondol közben. Igen. Méretes egóm van, ennek megfelelően a kocsim is az. És mindig kínosan ügyelek arra, hogy legyen rajta valami egyedi. Most is van. Ott sétált el mellette, végighúzta az ujját az apró mintákon. Letaperolta, és ha nem zavarja meg semmi, talán le is élvezi. Megkönnyebbülve látom, hogy végre indít és kitolat. Aztán elegánsan lassít az egyik szemetes mellett, és a lehúzott ablakon keresztül összegyűrt papírsebkendőket hajít bele. Bassza meg, mi a jó büdös francért kellett nekem most is utána bámulnom? De legalább már üvölthetek. Vagyis üvölthetnék, mert csak nyüsztés az, amit képes vagyok átpréselni kiszáradt torkomon.

Óvatosabb léptekkel közelítem meg a liftet, mint a szétkefált seggű joggyakornok. A folyosón is féloldalazva közlekedem, ki tudja, milyen meglepetést tartogat még a sors ma reggel, vagyis lassan inkább délelőtt. Igyekszem nem felhergelni magam az irodában fogadó, diszkrétan csodálkozó tekinteteken, hiszen közel egyórás késésem felettébb szokatlannak számít. Belépésemkor megpróbálom nem megfagyasztani a vért a titkárnőmben, ennek elérése érdekében egy könnyednek szánt mosollyal köszöntöm, zombiszerűvé vált arca azonban megerősít abban, hogy sikertelennek könyvelhetem el azt az akciót is. Feladom, és magamra csapom az iroda ajtaját. Csak néhány percig élvezhetem a biztonságosnak hitt nyugalmat, mert Miss. Preston halált megvető bátorsággal kopogtat be hozzám egy csésze kávéval és egy borítékkal a kezében.

- Nem magát akarom bántani – mentegetőzőm sután.

- Tudom – nyugtat meg szelíd hangon, de büntudatom makacsul ragaszkodik a társaságomhoz. - Ezt egy futár hozta, személyesen magának címezve – teszi le elém a borítékot, mellé pedig a csészét.

- Van valami fontos, amiről tudnom kell? - érdeklődöm. Már nem próbálkozom se hálával, se mosollyal, nem akarom még jobban megijeszteni.

- Mindenki teszi a dolgát, nincs semmi gond, ha erre kíváncsi. Ma se tárgyalása, se megbeszélése nem lesz. Csak néhány levelet kell majd aláírnia, meg a jövő heti tárgyalást megbeszélnie Mr. Lloydal. De nem hiszem, hogy abból lesz valami, mert az ügyfélről még semmi hír – informál. - Mr. Knight kereste, szeretne beszélni magával. Szóljak neki, hogy megjött? Vagy inkább majd később?

- Szóljon neki nyugodtan – hagyom rá. - És köszönöm.

Kicsit oldottabb hangulatban távozik, mint amilyenben érkezett, én pedig kezdek megnyugodni. Legalább itt rendben van minden. Félretolom a csészét, ezt a kávé kihagyom, pörgök így is rendesen. Döntésem helyesnek bizonyul, mert pulzusszámom az egekbe szökik, amikor felfedezek egy ismerős nevet a borítékon: Mrs. George Jerrard. Remegő kezekkel tépem fel. Ana nem csak fenyegetőzött, valóban jogi útra terelte a családi vitánkat, méghozzá fénysebességgel. Vagyis szó sincs vitáról, mert az én álláspontomat meg sem hallgatta, egyszerűen kész tények elé állított.

Robertet akarom. Azonnal. Az ajtót feltépve kis híján hanyatt döntöm a megkövült arcú titkárnőmet. Sikerül megreptetnem egy szemeteskosarat, aztán kis híján a szétkefált seggű joggyakornokot is. Robert irodájába betörve aztán megtorpanok. Ketten ülnek nála. Egy fiatal nő és egy idős férfi. A nőnek hosszú, barna haja van, szép, keskeny arca és csokiszemei. A férfi teljesen ősz, komor arccal és ő is csokiszemekkel méreget. Mintha hallanék egy halk kattanást valahol belül. Udvariasan köszönök mindenkinek, elnézésüket kérem, és Robertet, hogy ha ideje engedi, jöjjön be az irodámba megbeszélni egy fontos kérdést. Ugyanazzal a lendülettel távozik, amellyel érkeztem, de most nem reptetem meg a joggyakornokot, sem Miss. Prestont. Ügyesen félreugranak előlem. Megfogadom, hogy soha többet nem hagyom el az irodámat. Nincs az az isten.